

ako zopet izpregleda. Neprenehoma je vzdihoval in klical: „Marija pomagaj! Marija pomagaj!“ Ko drugo jutro zopet vstane, videl je zopet modro nebo, zlato solnce in vse kakor poprej ter ni bil več slep.

Hitro odpre omaro, da bi izdelal podobo, ali glej, čudo! bila je popolnem izdelana. Vprašal je domače, kdo je bil pri podobi, ali rekli mu so, da nihče.

Na to je veselo vzkliknil: „Zares, tu ni slikala nobena človeška roka, nego slikali so angeli sami!“

V 29. dan maja 1611. leta so postavili podobo v cerkev in jo imenovali: „Marija pomagaj.“ Tisti čas je bil nek vitez iz Gradca v Carigradu vjet in zaprt. Vedno je molil in prosil Marijo, naj bi mu pomagala iz sužnjosti.

Nekega večera, takó se pripoveduje, prikaže se mu Marija, pelje ga iz mesta in mu reče: „Pojdi v Gradec, in tam, kjer najdeš mojo sliko, tam se mi zahvali!“

Rešeni vitez vzame verige, katere so mu bile odpadle, podá se hitro proti Gradcu, kamor pride ravno v 29. dan maja meseca 1611. leta. Ko je zagledal podobo, padel je na kolena in se glasno zahvalil Mariji, ki ga je tako čudno rešila iz njegove ječe. Vsem pričujočim je povedal ta čudež ter v spomin obesil sè seboj prinesene verige v cerkvi pred Marijnim oltarjem.

Priprosto ljudstvo pripoveduje, da se je od óne dóbe mnogo čudežev zgodilo v tej cerkvi na priprošnjo Marije. Malo ne vsak, kdor koli je Marijo na pomoč klical, bil je uslišan.

Ker so ljudje tudi mnogo darov s seboj v to cerkev prinesli, olepšali so jo pozneje in znatno razširili. Okolo podobe Matere božje so napravili srebrn okvir.

V 12. dan novembra meseca 1769. leta so nesli to podobo v velikej procesiji skozi vse mesto in jo potem postavili v rečeno cerkev, kjer še danes stoji. Toliko o podobi „Marije pomagaj“ v Gradci na Štajerskem.

Ferdo Šarec.

Otroška ljubezen.

a Japanskem je živela vdova s tremi sinovi, katere je redila z delom svojih rok. Njena neumorna pridnost in delavnost pa sta jej nakopali bolezen — in moči so jej omagale. Dobre otroke je to v sree bolelo, in prevdarjali so na vse strani, kako bi bilo pomagati ljubljenej materi. Ravno v tem času pa se je razpisala velika vsota denarja na glavo grozovitega razbojnika in tatú. Trije bratje to priliko porabijo, ter se pogodé med seboj, da se jeden izdá za razbojnika, druga dva pa da ga ovadita gospòski. Žreb zadene najmlajšega. Vrgli so ga v ječo, a bratoma se je izplačalo plačilo. Nekega dne pa starejša brata obiščeta jetnika v ječi in — meneč, da ju nihče ne sliši, pogovarjajo se med seboj, kako so mati žalostni zaradi njih dejanja, da so se z nejevoljo proč obrnili od tacega darú, ter raje gladí umrjó, kakor da bi samó jeden krajcar porabili od denarja, ki žene njih otroka v smrt. — Vse to pa je slišal nek častnik in še tist dan je naznanil sodniku, kdo in kaj je jetnik. Ganeni sodnik pa je neutegoma objavil ta redki slučaj otroške ljubezni caru — in ta je blagodušno obljubil, da hoče odsléj on skrbeti za ubogo družino. Nedolžni vjetnik je bil seveda takój izpuščen.

J. M.